

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.342 van 8 maart 2012
in de zaak A. 202.313/VII-38.293.**

In zake: de BVBA JURVA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim De Bruyn
kantoor houdend te 9300 Aalst
Korte Zoutstraat 32 D
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de OPENBARE VLAAMSE
AFVALSTOFFENMAATSCHAPPIJ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het enig verzoekschrift, ingediend op 3 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij van 1 september 2011 om de BVBA Jurva niet te erkennen als overbrenger van afvalstoffen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag overeenkomstig artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en overeenkomstig artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 februari 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Schelfaut, die loco advocaat Wim De Bruyn verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 12 juli 2011 dient de verzoekende partij bij de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna : OVAM) een aanvraag in om te worden erkend als overbrenger van afvalstoffen, voor een aantal in de aanvraag aangekruiste categorieën van afvalstoffen.

3.2. Desgevraagd laat de procureur des Konings te Dendermonde aan OVAM weten dat zowel de verzoekende partij als haar zaakvoerder op

22 oktober 2010 door het hof van beroep te Gent werden veroordeeld tot een geldboete of een vervangende gevangenisstraf wegens milieu-inbreuken.

3.3. Met een brief van 1 september 2011 laat OVAM aan de verzoekende partij weten dat haar aanvraag om erkend te worden als overbrenger van niet-gevaarlijke afvalstoffen niet goedgekeurd is conform artikel 5.1.2.2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 december 2003 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (hierna : Vlarea), gelet op de genoemde veroordeling voor milieu-inbreuken.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht. Zij zet uiteen dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar de wetgevende tekst, met name artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea en tot de loutere motivering dat door het hof van beroep te Gent op 22 oktober 2010 een arrest werd gewezen waarbij de verzoekende partij werd veroordeeld wegens milieu-inbreuken. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij hiermee misschien voldoet aan de formele motiveringsplicht, doch niet aan de materiële motiveringsplicht, aangezien de redenen voor de strafrechtelijke veroordeling en de inhoud van het arrest niet verder worden bekeken. Aldus vond volgens de verzoekende partij evenmin een afweging plaats van voor- en nadelen en is er geen inhoudelijke motivering.

5. De verwerende partij antwoordt dat artikel 5.1.2.2 van Vlarea uitdrukkelijk aangeeft dat een erkende overbrenger van afvalstoffen aan een aantal

voorwaarden moet voldoen en dat die bepaling daaromtrent geen enkele vrije beoordelingsruimte toelaat. Zij wijst er op dat, nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat aan één van die voorwaarden niet is voldaan, zij geen verdere afweging diende te maken, noch inzake de oorzaak van de veroordeling, noch inzake de gevolgen van de weigering van de erkenning. Aangezien de bestreden beslissing overweegt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde gesteld door artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea, steunt, steeds volgens de verwerende partij, deze op een afdoende draagkrachtig motief om de aangevraagde erkenning te weigeren.

Beoordeling

6. Artikel 5.1.2.2 van Vlarea luidt als volgt :

"De erkende overbrenger van afvalstoffen moet voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° (...)

2° de laatste vijf jaar geen effectieve strafrechtelijke veroordeling hebben opgelopen voor een overtreding van de wetgeving op het vlak van milieuhygiëne;

3° (...)

4° (...)"

Artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea legt aldus voor de erkenning als overbrenger van afvalstoffen een voorwaarde op die aan OVAM geen enkele beoordelingsruimte laat.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht. Zij stelt dat de beslissing van OVAM een onmiddellijke

impact heeft op haar bedrijfsvoering, zodat OVAM voorafgaand aan "dergelijke belangrijke beslissing" de verzoekende partij had moeten oproepen teneinde haar toe te laten haar aanvraag toe te lichten en bijkomende informatie te verstrekken met betrekking tot bezwarende elementen in het dossier.

8. De verwerende partij antwoordt dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft om de aanvrager van een erkenning als overbrenger van de aangekruiste afvalstoffen te horen vooraleer over diens aanvraag wordt beslist. Bovendien stelt zij dat de hoorplicht slechts bedoeld is om, enerzijds, de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem de mogelijkheid te bieden zijn standpunt naar voor te brengen teneinde een voor hem ongunstige beslissing te voorkomen en, anderzijds, de belangen van de overheid te vrijwaren door te vermijden dat deze zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing zou nemen. Aangezien artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea uitdrukkelijk aangeeft dat een erkende overbrenger van afvalstoffen in de laatste vijf jaar geen effectieve strafrechtelijke veroordeling mag hebben opgelopen voor een overtreding van de wetgeving op het vlak van milieuhygiëne en de verzoekende partij op 22 oktober 2010 door het hof van beroep te Gent werd veroordeeld wegens milieu-inbreuken, is het volgens de verwerende partij "kennelijk duidelijk" dat het horen van de verzoekende partij om haar standpunt daaromtrent mee te delen geen enkel verschil had kunnen uitmaken in de besluitvorming. Voorts betoogt de verwerende partij dat zij over alle relevante informatie beschikte om op een zorgvuldige wijze een beslissing te nemen, zodat het horen van de betrokkene in dat verband geen enkel nut had kunnen opleveren, daar er helemaal geen vals beeld kan bestaan omtrent de relevante feiten. De verzoekende partij legt volgens de verwerende partij evenmin uit welk verschil het horen zou hebben kunnen maken in het licht van de voorwaarde vooropgesteld door artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea "terwijl de bestreden beslissing nochtans onvermijdelijk moest volgen" uit de toepassing van de voornoemde bepaling.

Beoordeling

9. De procedure met betrekking tot de erkenning als overbrenger van afvalstoffen is vastgelegd in de artikelen 5.1.2.1 tot 5.1.2.8 van Vlarea en voorziet niet in het horen van de aanvrager. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot erkenning gevraagd heeft om te worden gehoord, terwijl zij onmiskenbaar zelf op de hoogte was van haar recente strafrechtelijke veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving op het vlak van milieuhygiëne. Het beginsel dat iemand het recht heeft om gehoord te worden vooraleer tegen hem een maatregel wordt genomen op grond van zijn persoonlijke gedragingen, is in deze niet van toepassing. De weigering van de erkenning is geen dergelijke maatregel omdat de verwerende partij de erkenning zonder meer moet weigeren wanneer niet aan de voorwaarden is voldaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

10. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij zet uiteen dat het arrest van het hof van beroep te Gent is uitgesproken op 20 oktober 2010, meer dan vier jaar nadat zij beroep heeft aangetekend tegen de veroordeling door de correctionele rechtbank te Dendermonde. Zij stelt dat ondanks het feit dat er een strafrechtelijke veroordeling bestaat, het weigeren van de erkenning een veel te zware sanctie is, rekening houdend met de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór 2004, slechts in 2006 een correctioneel vonnis is gevelde en pas in 2010 een arrest van het hof van beroep te Gent is gevolgd. Bovendien blijkt volgens de verzoekende partij dat de gevolgen van de inbreuken volledig werden hersteld en dat sindsdien geen inbreuken meer werden begaan. Het feit dat in 2011 een erkenning wordt

geweigerd omwille van feiten daterend van vóór 2004 die "buiten de wil van verzoekende partij om pas definitief strafrechtelijk werden beslecht in 2010", druist volgens haar in tegen alle redelijkheid.

11. De verwerende partij antwoordt hierop dat luidens artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea een erkende overbrenger van afvalstoffen in de laatste vijf jaar geen effectieve strafrechtelijke veroordeling mag hebben opgelopen voor een overtreding van de wetgeving op het vlak van milieuhygiëne en dat die bepaling bijgevolg de datum van de strafrechtelijke veroordeling als criterium aanneemt en niet het tijdstip waarop de milieu-inbreuk is gepleegd. Uit voornoemde bepaling volgt volgens de verwerende partij ook dat het tijdsverloop tussen de inbreuk en de veroordeling niet relevant is bij de beoordeling of aan de voorwaarden tot erkenning is voldaan. Dit betreft volgens haar geen "administratieve sanctie", zoals de verzoekende partij aangeeft, doch slechts de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld door artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea. De door de verzoekende partij geuite kritiek dat het onredelijk zou zijn om de erkenning te weigeren na een dergelijk tijdsverloop tussen het plegen van een milieu-inbreuk en de veroordeling voor die inbreuk en dat evenmin rekening is gehouden met het herstel van de gevolgen van de inbreuk en met het ontbreken van nieuwe inbreuken, betreft volgens de verwerende partij geen kritiek op de bestreden beslissing, maar wel op artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea dat evenwel niet het voorwerp vormt van de onderhavige procedure.

Beoordeling

12. In de gevallen waarin het bestuur geen enkele beoordelingsruimte heeft, kan het bezwaarlijk beslissingen nemen die het redelijkheidsbeginsel zouden schenden. Ten slotte voert de verzoekende partij geen onwettigheidsexceptie aan met betrekking tot het meergenoemde artikel 5.1.2.2, 2°, van Vlarea.

Het derde middel is niet gegrond.

13. Het beroep tot nietigverklaring moet worden verworpen. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing, als accessorium van het annulatieberoep, eveneens worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Yves Depoorter,

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Yves Depoorter

Luc Hellin